

Lectio Divina segédanyag

A év – Mt 21, 28-32

A szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Felelős szerkesztő:

Nyúl Viktor

A segédanyag összeállításában

közreműködtek:

Asztalos Gábor

Asztalos Lívia

Csonka Laura

Geizselhardt Sára,

Görföl Tibor

Haász Rebeka Anna

Hegyi László

Járai Ferenc

Mohay Réka

Molnár Dzszenifer

Nyúlné Révfalvi Ildikó

Rácz Dávid

Rácz Édua Anna

Szily Boglárka

Vermes Nikolett

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Ne szavakkal, hanem tettekkel szeressük az Istent.

Abban az időben Jézus ezt mondta a főpapoknak és a nép véneinek: „Erről mi a véleményetek? Egy embernek két fia volt. Odament az egyikhez, és így szólt hozzá: Fiam, menj ki ma, és dolgozz a szőlőben! - A fiú azt válaszolta: »Nincs kedvem!«, de később megbánta, és mégis kiment. Odament a másikhoz, és annak is szólt. Az így válaszolt: Szívesen, uram!«, menni azonban nem ment. Kettőjük közül melyikük teljesítette az apa akaratát?”

Azt felelték: „Az első.”

Erre Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek: A vámosok és utcanők megelőznek benneteket Isten országában. Mert eljött hozzátok János az igazságosság útján járva, és ti nem hittetek neki, a vámosok és utcanők viszont hittek neki. És ti, akik mindezt láttátok, még utólag sem tértek jobb belátásra, hogy higgyetek neki!”

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

²⁸ Τί δὲ ὑμῖν δοκεῖ; ἄνθρωπος εἶχεν τέκνα δύο. Ἐπροσελθὼν τῷ πρώτῳ εἶπεν· Τέκνον, ὕπαγε σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ ἄμπελῶνι.

Viszont mit gondoltok? Egy embernek volt két fia. És odamenve az elsőhöz mondta: „Fiam, menj el ma, dolgozz a szőlőskertben.”

²⁹ ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ὁὐ θέλω· ὕστερον δὲ μεταμεληθεὶς ἠπῆλθεν.

De az felelve mondta: „Nem akarok.” De később megbánva elment.

³⁰ Ἐπροσελθὼν δὲ τῷ δευτέρῳ εἶπεν ὡσαύτως ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἐγώ, κύριε· καὶ οὐκ ἠπῆλθεν.

Odamenve pedig a másikhoz ugyanúgy mondta. Az viszont felelve mondta: „Íme, én, Uram.” És nem ment el.

³¹ τίς ἐκ τῶν δύο ἐποίησεν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς; Ἐλέγουσιν Ὁ Ἐπρῶτος. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ.

„A kettő közül ki tette meg az atya akaratát?” Mondják: „Az első.” Mondja nekik Jézus: „Bizony mondom nektek, hogy a vámosok és az utcanők előbb mennek be nálatok az Isten Országába.”

³² ἦλθεν γὰρ Ἰωάννης πρὸς ὑμᾶς ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι ἐπίστευσαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐδὲ μετεμελήθητε ὕστερον τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ.

Jött ugyanis János hozzátok az igazságosság útján, és nem hittetek neki, de a vámosok és az utcanők hittek neki: ti pedig látva mégsem bántátok meg (mégsem gondoltátok meg magatokat) később, hogy higgyetek neki.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁸ “Quid autem vobis videtur? Homo quidam habebat duos filios. Et accedens ad primum dixit: “Fili, vade hodie, operare in vinea”.

²⁸ "Mi a véleményetek erről? Egy embernek volt két fia. Odament az elsőhöz és szólt neki: Fiam, menj ki a szőlőbe dolgozni.

²⁸ »Vajon erről mit gondoltok? Egy embernek két fia volt. Odament az elsőhöz és így szólt: ‘Fiam! Menj ki ma, dolgozz a szőlőben!’

²⁸ „Mit gondoltok? Egy embernek két fia volt. Elment az elsőhöz és így szólt: fiam, menj ki ma dolgozni a szőlőbe.

²⁸ De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben.

²⁸ De mi a véleményetek? Egy embernek két fia volt. Odament az elsőhöz, és ezt mondta: „Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben!”

²⁹ Ille autem respondens ait: “Nolo”; postea autem paenitentia motus abiit.

²⁹ Nem megyek - felelte -, de később meggondolta és kiment.

²⁹ Az így válaszolt: ‘Nem akarok’, de később meggondolta magát és kiment.

²⁹ Megyek uram, felelte, de nem ment ki.

²⁹ Az pedig felelvén, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne.

²⁹ Az így felelt: „Nem akarok.” Később azonban megbánta, és kiment.

³⁰ Accedens autem ad alterum dixit similiter. At ille respondens ait: “Eo, domine”; et non ivit.

³⁰ Odament a másikhoz, és annak is szólt. Megyek - felelte -, de mégsem ment ki.

³⁰ Akkor odament a másikhoz is, és ugyanúgy szólt neki. Az ezt felelte: ‘Igenis, Uram!’ De nem ment ki.

³⁰ Elment a másikhoz és őt is megkérte. Nem megyek, felelte, később azonban megbánta és kiment.

³⁰ A másikhoz is odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el.

³⁰ Odament a másikhoz, és annak is ugyanezt mondta. Az így felelt: „Megyek, uram” –, de nem ment.

³¹ Quis ex duobus fecit voluntatem patris?”. Dicunt: “Primus”. Dicit illis Iesus: “Amen dico vobis: Publicani et meretrices praecedunt vos in regnum Dei.

³¹ Melyik tett eleget a kettő közül apja kívánságának?” “Az első” - válaszolták. Erre Jézus így szólt hozzájuk: “Bizony mondom nektek, hogy a vámosok és a cédák megelőznek benneteket az Isten országában.

³¹ A kettő közül melyik tette meg az apa akaratát?« Azt felelték: »Az első.« Erre Jézus azt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek: a vámszedők és az utcanők előbb mennek be Isten országába, mint ti.

³¹ Melyik teljesítette a kettő közül atya akaratát?” „A második”, válaszolták. Erre Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek: a vámosok és az utcanők megelőznek titeket Isten országában.

³¹ E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának neki: Az első. Monda nekik Jézus: Bizony mondom nektek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.

³¹ A kettő közül melyik teljesítette apja akaratát? – Az első – felelték. Jézus erre ezt mondja nekik: – Bizony, mondom nektek, a vámszedők és az utcalányok megelőznek titeket Isten országában.

³² Venit enim ad vos Ioannes in via iustitiae, et non credidistis ei; publicani autem et meretrices crediderunt ei. Vos autem videntes nec poenitentiam habuistis postea, ut crederetis ei.

³² Eljött ugyanis hozzátok János, hogy az igazság útjára vezessen benneteket, de nem hittetek neki. A vámosok és a cédák hittek neki. De ti ennek láttára sem tartottatok bűnbánatot és nem hittetek.”

³² Eljött ugyanis hozzátok János az igazság útján – és nem hittetek neki. A vámszedők és az utcanők azonban hittek neki. Ti még ennek láttán sem gondoltátok meg magatokat később, hogy higgyetek neki.

³² Eljött ugyanis hozzátok János, hogy az igazság útjára vezessen, de nem hittetek neki. A vámosok és az utcanők hittek neki. Ti azonban ennek láttára sem tértetek meg és nem hittetek.”

³² Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki; ti pedig, a kik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna neki.

³² Mert eljött hozzátok János az igazság útján, de nem hittetek neki. A vámszedők és az utcalányok viszont hittek neki. Ti azonban, bár láttátok ezt, még később sem tartottatok bűnbánatot, hogy higgyetek neki.

1.1.3. Behatárolás

Az epizód Máté evangéliumának 21. fejezetében található, ahol az evangélista Jézusnak a jeruzsálemi Templomban mondott tanítását kezdi el elbeszélni (Mt 21,23-23,39). A tömeg mellett a főpapok, a nép vénei, a farizeusok is jelen vannak, elsősorban őket szólítja meg az Úr. A „Mit gondoltok?” (Mt 21,28) szófordulat egy új példabeszéd kezdetét jelöli Jézus hatalmának kérdése után (Mt 21,23-27). Ezután pedig a „Halljatok egy másik példabeszédet” (Mt 21,33) felszólítás már egy következő epizódot vezet be. Így az általunk vizsgált szakasz a Mt 21,28-32 versek között helyezkedik el.

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Máté ezzel a példabeszéddel egyrészt hangsúlyozni kívánja Jézus küldetésének egyik kulcs-üzenetét: az elközelgett mennyek Országa kapcsán a megtérésre, a hitre és az irgalmasságra való felhívást (vö. Mt 4,17; Mt 9,10-13). Másrészt pedig arra mutat rá, hogy fontos megtenni az Atya akaratát, mert csak így lehet bejutni az Országba (vö. Mt 7,21). Az Atya akaratát pedig az teszi meg, aki figyel Isten Szavára, s annak megfelelően cselekszik (vö. Mt 7,24-25). Az evangélista célja, hogy a rövid példázattal, a Keresztelő Jánosról szóló tanúságtétellel, illetve a megtért bűnösök hitének megemlékezésével, hitre, az Úr Szavához való engedelmességre ösztönözze az olvasóit.

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

μεταμεληθεῖς / μετεμελήθητε (*metámeléthējsz/ metemeléthéte*): 'megbán, meggondolja magát' (Mt 21,29.32)

Az evangéliumokban csak Máté használja ezt a szót, ami arra utal, hogy valaki azt változtatja meg, ami a szívében van. Illetve arra is, hogy egy korábbi cselekedet kapcsán az adott személy elégedetlen, sajnálkozik. A kifejezés önmagában még nem jelenti a megtérést, de ahhoz vezethet. A példabeszédben kétszer is megjelenik: először az első fiú bánatát fejezi ki, aki sajnálja, hogy apjának nemet mondott, majd ennek következtében mégis megteszi annak kérését (Mt 21,29). Másodszor viszont Jézus hallgatóságának a keményszívűségét mutatja, akik nem térnek meg (Mt 21,32). S végül a Máté-evangéliumban ez a szó jelöli a Mesterét eláruló Júdás cselekedetét is, aki megbánja tettét, de sajnos mégsem tér meg: nem tud hinni az Úr irgalmában (Mt 27,3).

Érdeemes még megemlíteni azt is, hogy a Zsidókhoz írt levélben a szerző ezzel a kifejezéssel hangsúlyozza azt, hogy Isten nem bánta meg Jézus örök papságát (Zsid 7,21), vagyis az a tény, hogy az Úr Jézus az örök Főpap, megegyezik az Atya akaratával.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

7,21 Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem: – Uram, Uram! Csak az, aki teljesíti mennyei Atyám akaratát.

8,10 Ennek hallatára Jézus elcsodálkozott és kíséreihez fordult: „Bizony mondom nektek, Izraelben nem találtam ekkora hitet.”

20,14 A mennyek országa hasonlít a gazdához, aki kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon szőléjébe. (...) Megszólította őket: Menjete ki ti is a szőlőmbe, és majd megadom, ami jár nektek.

21,25 „Honnan volt János keresztsége? Az égből vagy az emberektől?” Azok tanakodni kezdtek egymás közt: „Ha azt mondjuk, hogy az égből, azt fogja kérdezni: Akkor miért nem hittetek neki?”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Lk 3,12 Jöttek a vámosok is, hogy megkeresztelje őket

Lk 7,29-30 Akik hallgatták, az egész nép, sőt még a vámosok is igazat adtak az Istennek, és fölvtették János keresztségét. A farizeusok és a törvénytudók ellenben semmibe vették az Isten szándékát, s nem keresztelkedtek meg.

Lk 7,36-50 Egy farizeus meghívta, hogy egyék nála. Betért hát a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Élt a városban egy bűnös nő. Amikor megtudta, hogy a farizeus házában van vendégségben, alabástrom edényben illatos olajat hozott. Megállt hátul a lábánál, és sírva fakadt. Könnyeit Jézus lábára hullatta, majd hajával megtörölte, elárasztotta csókjaival, és megkenete illatos olajjal. Mikor ezt a farizeus házigazda látta, így szólt magában: „Ha próféta volna, tudná, hogy ki és miféle az, aki érinti: hogy bűnös nő.” Jézus akkor hozzá fordult: „Simon, mondanék neked valamit.” Az kérte: „Mester! Hát mondd el!” „Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Nem volt miből fizetniük, hát elengedte mind a kettőnek. Melyikük szereti most jobban?” „Úgy gondolom, az, akinek többet elengedett” – felelte Simon. „Helyesen feleltél” – mondta neki. Majd az asszony felé fordulva így szólt Simonhoz: „Látod ezt az asszonyt? Betértem házádba, s nem adtál vizet a lábamra. Ez a könnyeivel áztatta lábammat, és a hajával törölte meg. Csókot

sem adtál nekem, ez meg egyfolytában csókolgatja a lábam, amióta csak bejött. Aztán a fejemet sem kented meg olajjal. Ez meg a lábamat keni illatos olajával. Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett. Akinek kevés bűnét bocsátják meg, az csak kevésbé szeret.” Aztán így szólt az asszonyhoz: „Bűneid bocsánatot nyernek.” A vendégek összesúgtak: „Ki ez, hogy még a bűnöket is megbocsátja?” De ő ismét az asszonyhoz fordult: „A hited megmentett. Menj békével!”

Lk 18,9-14 Az elbizakodottaknak, akik meg voltak róla győződve, hogy igazak, s a többieket megvetették, ezt a példabeszédet mondta: „Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos. A farizeus odaállt előre, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igazságtalan, házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer böjtölök hetenként, mindenemből tizedet adok. – A vámos megállt hátul, szemét sem merte fölemelni az égre, inkább a mellét verte és könnyölgött: Isten, irgalmazz nekem, bűnösnek! – Mondom nektek, hogy ez megigazultan ment haza, az nem. Aki magát felmagasztalja, az megaláztatik, aki megalázza magát, az felmagasztaltatik.”

Lk 19,1-10 Aztán odaért Jerikóba és végigment rajta. Élt ott egy Zakeus nevű tehetős ember, a vámosok feje. Szerette volna látni Jézust szemtől szemben, de a tömeg miatt nem tudta, mert alacsony termetű volt. Így hát előrefutott, felmászott egy vadfügefára, hogy láthassa, mert arra kellett elhaladnia. Amikor Jézus odaért, felnézett és megszólította: „Zakeus, gyere le hamar! Ma a te házában kell megszállnom.” Erre az gyorsan lelép, és boldogan fogadta. Akik ezt látták, méltatlankodva megjegyezték, hogy bűnös emberhez tér be megpihenni. Zakeus azonban odaállt az Úr elé, és így szólt: „Íme, Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megcsaltam, négyannyit adok helyette.” Jézus ezt felelte neki: „Ma üdvösség köszöntött erre a házra, hiszen ő is Ábrahám fia. Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.”

Jn 7,48 Hitt-e benne valaki a tanács tagjai vagy a farizeusok közül?

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Péld 8,20 Az igazságosság útjain járok, annak ösvényén, ami jogos.

Péld 12,28 Az igazságosság útja az életre visz, a rosszindulatúak útja a halálba.

Péld 21,21 Aki komolyan törekszik az igazságra és jóságra, életet szerez és dicsőséget.

2Pt 2,21 Mert jobb lett volna nekik, ha nem ismerték volna a nekik adott szent parancsokat, mint hogy aztán hűtlenek lettek hozzájuk.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

A két fiúról szóló példabeszéd a pogányokat és a zsidókat jelképezi. Az első fiú jelenti a pogányságot, akik nem ismerik az Urat, és így nem is teljesítik akaratát. Azonban mikor eljött az Úr, bűnbánatot tartottak, és kimentek dolgozni az Úr szőlőjébe. Ezáltal, ahogy az első fiú, úgy ők is eltörölték beszédük gőgjét. A második fiú jelképezi a zsidóságot, akik azt mondták: „Az egész nép egy szívvel felelte: „Az Úr minden szavát megtartjuk, amelyeket hozzánk intézett.” (Kiv 24, 3b). Azonban mikor érkezett az Üdvözítő, nem ismerték őt fel és nem hallgattak szavára. Vizsgáljátok meg Krisztus Urunk kijelentését: „A vámosok és utcanők megelőznek bennetek Isten országában.” Ők, bár tetteikkel elutasították Isten törvényét, mégis meghajoltak János keresztsége előtt és bűnbánatot tartottak, míg a farizeusok, akik a Törvény betartásán fáradoztak elutasították a János hirdette keresztséget. Akkor hát kik teljesítették az Úr akaratát? Így érvényesül, amit szintén maga az Úr Jézus mondott: „Így lesznek az utolsók elsők, az elsők meg utolsók.” (Mt 20, 15).

Figyeljete meg még egy érdekességet! Az első nem hívta őt Uramnak, mégis teljesítette akaratát, míg a másik Uramnak szólította, mégsem teljesítette kérését.

/Forrás: Jeromos, Máté evangéliumhoz 21, 29 – 31/

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

1807. Az igazságosság erkölcsi erény, mely erőssé és állhatatossá teszi az akaratot abban, hogy megadja Istennek és a felebarátnak, amivel tartozik nekik. Az Isten iránti igazságosság neve a "vallásosság erénye". Az emberek iránti igazságosság készségessé tesz mindenki jogainak tiszteletben tartására, és segít az emberi kapcsolatok terén olyan összhang megteremtésében, mely előmozdítja a méltányosságot a személyek és a közjó irányában. A Szentírásban gyakran említett igaz embert gondolatainak állandó igazsága és a felebaráttal szemben tanúsított egyenes magatartása jellemzi. "Ne vedd tekintetbe a szegény személyét, és ne tiszteld a hatalmas arcát. Igazságosan ítéld felebarátodnak." (Lev 19,15) "Gazdák, adjátok meg szolgáitoknak, ami jogos és méltányos. Gondoljátok meg, nektek is van Uratok a mennyben." (Kol 4,1)

2842. Ez a "miképpen (=miként)" nemcsak itt fordul elő Jézus tanításában: "Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes" (Mt 5,48). "Legyetek irgalmasok,

miként a ti Atyátok is irgalmas" (Lk 6,36). "Új parancsot adok nektek, szeressétek egymást, miként én szerettelek titeket" (Jn 13,34). Az Úr parancsának megtartása lehetetlen, ha az isteni példa kívülről történő utánzásáról van szó. Itt azonban a mi Istenünk szentségében, irgalmasságában és szeretetében eleven és a "szív mélyéből" fakadó részesedéstről van szó. Egyedül a Lélek, akiből "élünk" (Gal 5,25), tud minket olyan érzületűekké tenni, mint amilyen Jézus Krisztusban volt. Így lehetővé válik a megbocsátás egysége, "megbocsátván egymásnak, miként Isten is megbocsátott nekünk Krisztusban" (Ef 4,32).

1928. A társadalom a társadalmi igazságosságot nyújtja, amikor teljesíti a föltételeket, melyek a társulásoknak és egyes személyeknek lehetővé teszik, hogy elérjék azt, ami természetük és hivatásuk szerint megilleti őket. A társadalmi igazságosság kapcsolódik a közjóhoz és a tekintély gyakorlásához.

1929. A társadalmi igazságosságot csak az ember transzcendens méltóságának tiszteletben tartásával lehet megvalósítani. A személy a társadalom végső célja, a társadalom a személyre van rendelve:

Az emberi személy méltóságának "védelmét és előmozdítását a Teremtő ránk bízta; felelősek érte a férfiak és a nők (...) a történelem minden korszakában".

1930. Az emberi személy tiszteletben tartása magában foglalja azoknak a jogoknak a tiszteletben tartását, melyek a személynek mint teremtménynek a méltóságából fakadnak. E jogok megelőzik a társadalmat, és kötelezőek reá nézve. Megalapozzák minden tekintély erkölcsi legitimitását: ha egy társadalom megcsúfolja vagy pozitív törvényhozásában megtagadja őket, saját erkölcsi legitimitását ingatja meg. E tisztelet nélkül a tekintély csak erőre vagy az erőszakra tud támaszkodni, hogy alattvalóinak engedelmisségét kicsikarja. Az Egyház feladata, hogy a jóakarató embereket emlékeztesse ezekre a jogokra, és megkülönböztesse e jogokat a rossz szándékú vagy hamis követelésektől.

2425. Az Egyház elutasította a modern időkben a "kommunizmushoz" vagy "szocializmushoz" társult totalitárius és ateista ideológiákat. Másfelől viszont elutasította a "kapitalizmus" gyakorlatában az individualizmust és a piac törvényének abszolút elsődlegességét az emberi munkával szemben. A gazdaság kizárólagosan központi tervezéssel történő szabályozása fölforgatja az alapvető társadalmi kapcsolatokat; a kizárólagosan piaci törvényekkel történő szabályozás sérti a társadalmi igazságosságot, mert "számtalan olyan emberi szükséglet van, melyek a piacról nem kielégíthetők". Az értékek igaz hierarchiáját és a közjót tekintetbe véve harcolni kell a piac értelmes irányításáért és a gazdasági kezdeményezésekért.

2426. A gazdasági tevékenység fejlődésének és a termelés növekedésének az a rendeltetése, hogy gondoskodjék az emberek szükségleteiről. A gazdasági élet nemcsak arra irányul, hogy megsokszorozza a termelt javakat és növelje a profitot vagy a hatalmat; elsősorban a személyek, az egész ember és az egész emberi közösség szolgálatára van rendelve. A maga sajátos módszereit és törvényeit követő gazdasági tevékenységet az erkölcsi rend keretein belül kell folytatni, tiszteletben tartva a társadalmi igazságosságot oly módon, hogy megfeleljen Isten emberre vonatkozó tervének.

446. Az Ószövetség könyveinek görög fordításában a ki nem mondható JHVH nevet, amelyen Isten Mózesnek kinyilatkoztatta magát, a Küriosszal ('Úr') adják vissza. Ezért az Úr az Izrael Istene istenségét kifejező, leggyakrabban használt névvé vált. Az Újszövetség az "Úr" cím e jelentését alkalmazza az Atyára, s ugyanakkor – és ez az újdonság – Jézusra is, akit ezzel Istennek ismer el.

447. Maga Jézus magának tulajdonítja ezt a címet, burkoltan, amikor a farizeusokkal a 110. zsoltár értelméről vitatkozik, de kifejezetten is, amikor apostolaihoz szól. Egész nyilvános élete folyamán a természet, a betegségek, az ördögök, a halál és a bűn fölött gyakorolt uralma bizonyította isteni fölségét.

448. Az emberek az evangéliumok elbeszéléseiben nagyon gyakran fordulnak Jézushoz úgy, hogy "Úr"-nak nevezik Őt. Ez a cím azok tiszteletét és bizalmát tanúsítja, akik közelednek Jézushoz, és Tőle segítséget és gyógyulást remélnek. A Szentlélek indítására kifejezi Jézus isteni misztériumának elismerését. A föltámadott Jézussal való találkozásban az imádást fejezi ki: "Én Uram, én Istenem!" (Jn 20,28). Majd a szeretettel és a ragaszkodással gazdagodik, mely a keresztény hagyománynak lesz sajátja: "Az Úr az!" (Jn 21,7).

449. Amikor az Egyház első hitvallásai Jézusnak az isteni "Úr" címet megadják, kezdettől fogva állítják, hogy az Atyaistent megillető hatalom, tisztelet és dicsőség Jézust is megilleti, mert Ő "egyenlő Istennel" (Fil 2,6), s mivel az Atya – föltámasztva Őt a halálból és fölmagasztalva a maga dicsőségébe – kinyilvánította Jézus ezen uralmát.

450. A keresztény történelem kezdetétől fogva annak állítása, hogy Jézus Úr a világ és a történelem fölött, annak elismerését is jelenti, hogy az ember személyes szabadságát semmiféle földi hatalomnak nem köteles alávetni, csak egyedül Istennek, az Atyának és az Úr Jézus Krisztusnak: a császár nem az "Úr". "Az Egyház hiszi, hogy az egész emberi történelem kulcsát, középpontját és célját Urában és Mesterében találja meg."

451. A keresztény imádságban meghatározó az "Úr" megszólítás, mind az imádságra szólító "az Úr legyen veletek"-ben, mind a könyörgést lezáró "A mi Urunk Jézus Krisztus által"-ban, vagy a bizalom- és reményteljes kiáltásban: "Maran atha!" ('Az Úr jön!'), vagy "Marána tha" ('Jöjj el, Úr!'; 1Kor 16,22). "Amen, jöjj el, Úr Jézus!" (Jel 22,20)

Összefoglalás

452. A Jézus név jelentése: Isten megszabadít. A Szűz Máriától született kisdedet Jézusnak nevezték: "mert Ő fogja megszabadítani népét bűneitől" (Mt 1,21). "Nem adatott más név az ég alatt az embereknek, akiben üdvözlünk lehetne" (ApCsel 4,12).

453. A Krisztus azt jelenti: "fölkent", "Messiás". Jézus a Krisztus, mert "Isten fölkente Őt Szentlélekkel és erővel" (ApCsel 10,38). Ő volt "az eljövendő" (Lk 7,19), Izrael reményének tárgya.

454. Az Isten Fia név Jézus Krisztusnak Atyjához fűződő egyetlen és örök kapcsolatát jelenti. Ő az Atya egyetlen Fia, és maga is Isten. Ahhoz, hogy valaki keresztény lehessen, hinnie kell, hogy Jézus az Isten Fia.

455. Az Úr név az isteni hatalmat jelenti. Megvallani vagy segítségül hívni Jézust mint Urat azt jelenti: hinni az Ő istenségében. "Senki nem mondhatja: »Úr Jézus«, csak a Szentlélekben" (1Kor 12,3).

456. A Nicea–konstantinápolyi hitvallással válaszolunk, amelyben megvalljuk: "Értünk, emberekért és a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből, megtestesült a Szentlélek erejéből, Szűz Máriától, és emberré lett."

457. Az Ige testté lett, hogy minket Istennel kiengesztelve üdvözítsen: "Isten szeretett minket és elküldte Fiát engesztelésül a bűneinkért" (1Jn 4,10). "Az Atya elküldte a Fiút a világ Üdvözítőjéül" (4,14). "Ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket" (3,5):

"Orvosra volt szüksége természetünknek, mely betegségben sýnylódott. Fölemelőre szorult az ember, aki elesett. Elevenítőre szorult az, aki kiesett az életből. A jóhoz visszavezető szorult az, aki elveszítette a jóban való részesedést. A világosság jelenlétére szorult az, akit sötétségbe zártak. Megváltót keresett a fogoly, támaszt a megbilincsel, szabadítót az, akit a rabszolgaság igája görnyesztett. Vajon értéktelen és jelentéktelen dolgok-e ezek, melyek arra indították Istent, hogy leszálljon emberi természetünk meglátogatására, amikor az emberiség oly nyomorúságos és szerencsétlen állapotban volt?

458. Az Ige testté lett, hogy így mi megismerjük Isten szeretetét: "Az Isten szeretete abban nyilvánult meg bennünk, hogy Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk" (1Jn 4,9). "Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta

oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen" (Jn 3,16).

459. Az Ige testté lett, hogy a szentség példaképe legyen számunkra: "Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem..." (Mt 11,29). "Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet, senki sem jut az Atyához, csak énáltalam" (Jn 14,6). És a színeváltozás hegyén maga az Atya parancsolja: "Őt hallgassátok" (Mk 9,7). Ő csakugyan a boldogságok modellje és az új törvény normája: "Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket" (Jn 15,12). Ez a szeretet megköveteli, hogy az ő nyomában járva odaadjuk önmagunkat.

460. Az Ige testté lett, hogy bennünket az "isteni természet részeseivé tegyen" (2Pt 1,4): "Isten Igéje azért ember, és aki Isten Fia, azért lett az ember fiává, hogy az ember Isten Igéjével egyesülve és a gyermekké fogadást fölfogva Isten fiává legyen". "Ő azért lett emberré, hogy mi istenekké váljunk." "Isten egyszülött Fia, mert istenségének részesévé akart tenni minket, magára vette természetünket, hogy emberré lévén az embereket istenekké tegye."

461. Az Egyház – átvéve Szent János kifejezését ("Verbum caro factum est", 'az Ige testté lőn', Jn 1,14) – megtestesülésnek nevezi a tényt, hogy Isten Fia magára vette az emberi természetet, hogy abban vigye végbe megváltásunkat. Egy Szent Pál által idézett himnuszban az Egyház így énekli meg a megtestesülés misztériumát:

"Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Jézus Krisztusban volt. Ő mint Isten, az Istennel való egyenlőségét nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez. Külsőjét tekintve olyan lett, mint egy ember. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig." (Fil 2,5–8)

2822. A mi Atyánk akarata az, hogy "minden ember (...) üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére" (1Tim 2,3–4). "Türelmes (...), mert nem akarja, hogy valaki is elveszen" (2Pt 3,9). Az Ő minden egyebet összefoglaló parancsa, ami az Ő egész akaratát is kifejezi számunkra, az, hogy szeressük egymást, ahogy Ő szeretett minket.

2824. Az Atya akarata Krisztusban, mégpedig emberi akarata által tökéletesen és egyszer s mindenkorra beteljesedett. Jézus, amikor belép e világba, mondja: "Íme, eljövök (...), hogy megtegyem, Istenem, a te akaratodat" (Zsid 10,7). Egyedül Jézus mondhatja: "Én mindig azt teszem, ami Neki tetszik" (Jn 8,29). Halálküzdelmének imádságában teljesen beleegyezik ebbe az akaratba: "Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied!" (Lk 22,42). Íme, ezért "adta oda önmagát [Jézus] a mi bűneinkért (...) Isten akarata szerint" (Gal 1,4). "Ebben az akaratban szentelődünk meg Jézus Krisztus testének föláldozása által" (Zsid 10,10).

2825. Jézus, "jóllehet ő volt a Fiú, az engedelmisséget azokból tanulta meg, amiket elszenvedett" (Zsid 5,8). Mennyivel inkább érvényes ez ránk, teremtményekre és bűnösökre, akik Őbenne fogadott gyermekek lettünk. Atyánktól azt kérjük, hogy akaratunkat egyesítse Fia akaratával, hogy az Ő akaratát, a világnak életet adó üdvözítő tervét teljesítsük. Erre gyökerében teljesen képtelenek vagyunk, de Jézussal egyesülve és az Ő Lelkének erejével át tudjuk adni akaratunkat az Atyának, és el tudjuk határozni magunkat arra, hogy azt választjuk, amit az Ő Fia mindig választott: azt tenni, ami az Atyának tetszik.

Hozzá ragaszkodva "egy lélek lehetünk Ővele, és így megérthetjük az Ő akaratát, hogy amilyen tökéletesen megvalósul a mennyben, úgy valósuljon meg ez az akarat itt a földön is".

"Látod-e, hogyan tanít [Jézus Krisztus] arra, hogy szerényen cselekedjünk, megmutatván, hogy az erény nem csak a mi törekvésünktől, hanem a mennyei kegyelemtől is függ? Ugyanígy mindegyikünknek, akik imádkozunk, megparancsolta, hogy viseljük az egész földkerekség gondját. Ugyanis nem azt mondta: »legyen meg a te akaratod« bennem vagy bennetek, hanem a földön mindenütt, hogy a tévedést kigyomlálják és elültessék az igazságot, zárjanak ki minden gonoszságot és térjen vissza az erény, és az akarat teljesítése tekintetében már ne legyen különbség az ég és a föld között."

2826. Az imádság által föl tudjuk ismerni, hogy mi az Isten akarata, és elnyerhetjük a teljesítéséhez szükséges türelmet. Jézus tanítja nekünk, hogy a mennyek országába nem szavakkal lépünk be, hanem megtéve "az én Atyám akaratát, aki a mennyekben van" (Mt 7,21).

2827. "Ha valaki megteszi Isten akaratát, azt meghallgatja" (Jn 9,31). Ilyen nagy hatalma van az Egyház Urának nevében mondott imádságának, főként az Eucharishtiában; ez ugyanis közbenjáró közösség Isten szentséges Anyjával és az összes szentekkel együtt, akik "kedvesek" voltak az Úrnak, mert egyedül az Ő akaratát akarták teljesíteni:

"Az sem tér el az igazságtól, ha úgy fogjuk föl: a »legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is« kérést, hogy miként a mi Urunk Jézus Krisztusban, úgy az Egyházban is: miként a férfiban, aki az Atya akaratát teljesítette, úgy a nőben is, aki eljegyeztetett vele."

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: Christifideles laici apostoli levél

A szőlőtő misztériuma

8. A szőlő képe a Szentírásban sokféle módon és különböző értelemben fordul elő, de elsősorban Isten népének misztériumát jelöli. Ebben a mélyebb értelemben a világi hívők nem csupán egyszerű munkások, akik a szőlőben dolgoznak, hanem magának a szőlőnek részei, Krisztus szavai alapján: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők” (Jn 15,5).

Az ószövetségi próféták a választott nép bemutatására a szőlő képét használták. Izrael Isten szőleje, az Úr műve, szíve öröme: „Én ültettelek téged, mint választott szőlőt” (Jer 2,21); „A te anyád víz mellé telepített szőlőhöz hasonló. Termékeny és dús levelű a víz bőségének köszönhetően...” (Ez 19,10); „A barátomnak volt egy szőleje, termékeny domboldalon. Fölásta földjét, a köveket kiszedte belőle és nemes szőlőfajtákkal ültette be” (Iz 5,1-2).

Jézus újra használja a szőlő szimbólumát, hogy Isten Országának bizonyos szempontjait kinyilvánítsa: „Egy ember szőlőt ültetett, körülvette sövényvel, sajtót ásott benne, s tornyot is épített. Majd bérbe adta szőlőműveseknek és elment idegenbe” (Mk 21,1; vö. Mt 21,28 és köv.).

János evangélista arra hív bennünket, hogy a dolog mélyére hatoljunk, és elvezet a szőlő misztériumának fölfedezésére; a szőlő nemcsak Isten népének, hanem magának Jézusnak a képe és szimbóluma. Ő a szőlőtő, és mi az ő tanítványai, a szőlővesszők; Ő az „igazi szőlőtő”, akibe a szőlővesszők elevenen tartoznak bele (vö. Jn 15,1 köv.).

A II. Vatikáni Zsinat, miközben a Szentírás számos képét fölhasználja, hogy megvilágítsa az Egyház misztériumát, föleleveníti a szőlőtő és a szőlővesszők képét: „Krisztus az igazi szőlőtő, aki életet és termékenységet ad a vesszőknek, azaz nekünk, akik az Egyház által őbenne maradunk, s aki nélkül semmit sem tehetünk” (Jn 15,1-5).

Így tehát maga az Egyház az evangéliumi szőlő és misztérium, mert az Atya, a Fiú és a Szentlélek élete és szeretete az a teljesen ingyenes ajándék, mely fölkínáltatik mindazoknak, akik vízből és Szentlélekből születtek (vö. Jn 3,5); meghívást kapnak arra, hogy Isten közösségét (communio) éljék, jelenítsék meg, s az emberi történelemben, küldetésben közöljék, amint Jézus mondja: „Azon a napon majd megtudjátok, hogy Atyámban vagyok, ti bennem és én bennetek” (Jn 14,20).

Mármost a világi Krisztus-hívők „identitása” és eredeti méltósága csak a közösség- és misztérium-Egyház misztériumán belül tárul föl; hivatásuk és küldetésük az Egyházban és a világban csak e méltóságon belül határozható meg.

Szent II. János Pál pápa: *Mulieris dignitatem* apostoli levél

12. A Teremtés könyvében a protoevangélium szavai megengedik, hogy áttérjünk az evangéliumra. Az embernek ott meghirdetett megváltása itt valósággá lesz Jézus Krisztus küldetése és személye révén, s ebből megismerjük, mit jelent a megváltás az asszony hivatásában és méltóságában. Ennek jelentőségét még jobban megvilágítják Krisztus szavai és a nők iránti egész magatartása, mely feltűnően egyszerű, éppen ezért szokatlan saját korának háttérében szemlélve. Ezt a magatartást nagy világosság és mélység jellemzi. Sok asszony tűnt föl a Názáreti Jézus missziós útján, és mindegyik találkozás megerősíti az evangéliumból fakadó „új életet”, amelyről már beszéltünk.

Általában elfogadják – még azok is, akik gyalázzák a keresztény örömhírt –, hogy Krisztus kortársaival szemben védője volt az asszony méltóságának és ebből fakadó hivatásának. Ez olykor csodálkozást és értetlenséget váltott ki, gyakran szinte a botránkozásig: „Csodálkoztak azon, hogy asszonnyal beszélget;” mert e magatartás eltért a kortársakétól. Még maguk Krisztus tanítványai is „csodálkoztak” rajta. A farizeus, akinek házába betért a bűnös asszony, hogy Jézus lábát megkenje kenettel, ezt mondta magában: „Ha próféta volna, tudná, hogy ki és miféle az, aki érinti: hogy bűnös asszony.” Még nagyobb fölháborodást vagy „szent méltatlankodást” váltott ki az önmagukkal elégedett hallgatók között Jézus kijelentése: „Bizony mondom nektek, hogy a vámosok és az utcanők megelőznek benneteket az Isten országában”.

Aki így beszél és cselekszik, igazolja, hogy tökéletesen ismeri „az ország misztériumait”. Ő tudta, „mi lakik az emberben”, lelkében és szívében. Ő tanúja volt Isten örök tervének, ki az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette. Ő a legmélyebben ismerte a bűn következményét, „a gonoszság misztériumának” keserű gyümölcsét, mely az emberi szívben elhomályosította az isteni hasonlatosságot. Milyen jelentős mégis, hogy Jézus az írástudókkal a házasságról és annak fölbonthatatlanságáról folytatott párbeszédében a törvény ismerőivel szemben a „kezdetre” hivatkozott! Akörül folyt a vita: „szabad-e a férfinak valamilyen okból elbocsátania a feleségét”; és ezzel az asszony jogai, a házasságban betöltött helyzete, méltósága került szóba. A vitázók úgy vélték, hogy az Izraelben érvényes mózesi törvény az ő oldalukon áll: „Mózes azt a parancsot adta, hogy adjunk válólevelet és (az asszonyt) bocsássuk el.” Erre válaszolt Jézus: „Mózes a szívetek keménységére való tekintettel engedte meg nektek, hogy elbocsássátok feleségeteket, de kezdetben

nem így volt”. Jézus a „kezdetre” hivatkozik, az embernek férfivá és nővé való teremtésére, Istennek arra a rendelkezésére, amelynek alapja, hogy mindketten „az ő képére és hasonlatosságára” lettek teremtve. Ha tehát a férfi „elhagyja atyját és anyját” és úgy kötődik feleségéhez, hogy ketten „egy test lesznek”, érvényes a magától Istentől eredő törvény: „Amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza”.

Ennek az „éthosznak” az elvét, mely kezdettől fogva bele van írva a teremtés igazságába, most Krisztus megerősíti a hagyománnyal szemben, amely megengedte a férfi és az asszony közti egyenlőtlenséget. E hagyomány alapján a férj uralkodott, figyelmen kívül hagyva az egyenlőséget és az asszony méltóságát, amit a teremtés „étosza” biztosít a házasságban összekapcsolódott személyek számára. Ezt az „étoszt” idézi és erősíti meg szavaival Krisztus: ez az evangélium és a megváltás „étosza”.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

Az *evangéliumi részlet* (Mt 21,28-32) a megtérésre, a bűnbánatra hív és arra bátorít, hogy keressük s tegyük meg az Atya akaratát. A megtérésre való felhívás jelenik meg az *első olvasmányban* is (Ez 18,25-28): „Amikor a bűnös elfordul a bűntől, amelyet elkövetett, s a törvényhez és az igazsághoz igazodik, megmenti életét. Belátja bűneit és elfordul tőlük, azért életben marad és nem hal meg.” A bűnbánatnak, illetve az Isten irgalmába vetett bizalomnak ad hangot a *kezdőének* (Dán 3,31.29.30.43.42): „Mindent igaz ítélettel cselekedtél, Urunk, amit tettél velünk, mert vétkeztünk ellened és parancsaidnak nem engedelmeskedtünk; mégis dicsőítsd meg nevedet, és tégy velünk nagy irgalmasságod szerint.” Ez a gondolat jelenik meg a *szentmise első könyörgésében*: „Istenünk, te leginkább azzal mutatod meg mindenhatóságodat, hogy könyörületes és irgalmas vagy hozzánk.” és a *válaszos zsoltárban* is (Zsolt 24,4bc-5.6-7.8-9): „Irgalmasságodról emlékezzél meg, Uram, és könyörületességedről, mely öröktől való. Ne emlékezzél ifjúságom bűnére és vétkére, jóságodban, Uram, gondolj rám irgalommal.”

A megtérésre és az Atya akaratának felismerésére s megtételére pedig az segít, ha szemléljük Jézus Krisztust, az ő lelkületét törekszünk elsajátítani magunkban a Szentlélek által, illetve ha hallgatunk az ő szavára, ahogy a *második olvasmány* (Fil 2,1-11) és az *alleluja vers* tanít (Jn 10,27): „Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.”, „Jézus mondja: »Juhaim hallgatnak szavamra, ismerem őket és a nyomomban járnak.«”

2.3.2. Liturgikus énekek

Éneklő Egyház:

Mindenek szeme (626)

<http://nepenektar.hu/liturgia/226/gr/865/mindenek-szemei-oculi-omnium-1>

Gitáros, illetve taizei énekek:

Teremts bennem tiszta szívet

<https://www.youtube.com/watch?v=mYYRpih5cg>

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó versek

Túrmezei Erzsébet – A Harmadik

Valamit kérnek tőled,
Megtenni nem kötelesség,
Mást mond a jog, mást súg az ész,
Valami mégis azt kívánja:
Nézd, tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Messzire mentél, fáradt vagy, léptél százat,
Valakiért még egyet kellene.
De tested, véred lázad,
Majd máskor, nyugtat az ész, s a jog józanságra int.
De egy szelídebb hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Valakin segíthetnél. Joga nincs hozzá, nem érdemli meg
Tán összetörte a szíved,
Az ész is azt súgja, minek?
S a szelíd hang újra halkán kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Ó, ha a harmadik egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne,
Lehet elégnél hamar, esztelenség volna,
De a szíved békességről dalolna,

S míg elveszítenéd, bizony megtalálnád életed!
Bízd rá magad arra a harmadikra, mert az a szeretet!

Forrás: <http://honlap.parokia.hu/lap/nyirturai-reformatus-egyhazi-kozseg/cikk/mutat/turmezei-e-versei/>

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó tantörténetek

Mennyit ér, amit teszel?

Az idős író munkához készülődött. Mint már régóta minden egyes nap, ma is az óceán partján töltötte a napot. Inspirálta a környezet, a hullámok csapkodása, a nagy kétség látványa. Szokásához híven a parton sétálgatva kezdte a napot, hogy aztán frissen és feltöltődve lásson neki az írásnak.

Ma azonban valami szokatlan dolgot vett észre: a távolban egy alakot, aki a földre hajolgatva mintha valami furcsa táncot járna. „Biztosan így üdvözli a napfelkeltét.” – gondolta az idős ember. De ahogy a távoli alak közeledett, és egy fiatalember arca rajzolódott ki egyre tisztábban, rájött, hogy nem táncot lát.

– Fiatalúr, megkérdezhetem, hogy mit csinál? – szólította meg kissé értetlen arckifejezéssel.

– Visszadobálom a tengeri csillagokat az óceánba – hangzott a válasz a legtermészetesebb hangnemben.

– Azt meg minek? – kérdezte az öreg.

– Óriási vihar volt, kisodrótak a partra. Hamarosan itt az apály, maguktól nem lesznek képesek visszamenni, és itt hálnak meg kiszáradva – felelte egy újabb tengeri csillagot dobva a vízbe.

Az idős író fejét csóválva mutatott ujjával végig a több kilométeres partszakaszon.

– De hát rengeteg van, úgysem tudja mindet visszadobni! Semmit nem számít, amit csinál!

A fiatalember ekkor kezében egy újabb tengeri csillaggal felegyenesedett, bedobta az óceánba, majd az idős íróra mosolyogva így szólt:

– Ennek például számított.

Forrás: <http://hasznaldfel.hu/2015/09/mennyit-er-amit-teszel-egy-tortenet-a-tengeri-csillagokrol.html>

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

– Az első fiú mi miatt változtat korábbi magatartásán?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Istenünk, te leginkább azzal mutatod meg mindenhatóságodat, hogy könyörületes és irgalmas vagy hozzánk. Árászd reánk szüntelenül kegyelmedet, hogy teljes odaadással törekedjünk az örök boldogságra, amelyet megígértél. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Imádság:

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérek, küldd el Szentlelkedet, hogy felismerjem és minden nap megtegyem akaratodat! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz /Mt 21, 28-32/

(Forrás: pixabay)

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Amíg itt a földön élünk, mindig van lehetőség a bűnbánatra, a lelki „újratervezésre”!

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Szavaim legyenek mindig összhangban tetteimmel!